

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Mgr. Z. J.**, se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2 – Vinohrady, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2025, č.j. MHMP 592461/2025, sp.zn. S-MHMP 579787/2025,

takto:

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 5. 2025, č.j. MHMP 592461/2025, sp.zn. S-MHMP 579787/2025, **se ruší.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23.280 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Pavla Čížinského, advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2025, č.j. MHMP 592461/2025, sp.zn. S-MHMP 579787/2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o právu shromažďovacím“), rozhodnuto o stanovení podmínek, které se podle oznámení žalobce mělo konat dne 25. 5. 2025 v době od 10:45 do 20:30 hod. v P. 7 ve východní části ostrova Š. poblíž Š. lávky, za účelem „*Protest proti genocidě na P., kterou páchá stát I., a proti náboru do jeho genocidní armády.*“ Předpokládaný počet účastníků byl 15, počet pořadatelů 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

- [2] Napadené rozhodnutí stanovilo podmínku pod bodem I. tak, že shromáždění se bude konat ve vzdálenosti více než 100 metrů od oplocení umístěného pod Š. lávkou, které ohraničuje veřejnosti přístupný kulturní podnik – festival izraelské kultury s názvem „*I. na Vltavě*“, který ve východní části ostrova Š. na pozemcích parc.č. XA, XB a XC, v k.ú. H. dne 25. 5. 2025 pořádá Jewish Community Center Prague, z.ú., se sídlem Jankovcova 1595/14, Praha 7 – Holešovice, IČ: 093 99 224.
- [3] Pod bodem II. toto rozhodnutí stanovilo podmínku, že shromáždění se bude konat mimo komunikace ostrova Š. v Praze 7 určené pro pěší přístup návštěvníky dané akce a na trasách vyhrazených pro její zásobování.
- [4] Pod bodem III. pak toto rozhodnutí stanovilo podmínku, že po dobu veřejného shromáždění je jeho pořadateli i účastníkům zakázáno používat jakákoli elektronická zařízení určená k zesílení zvuku, jakož i jiné předměty či nástroje, jejichž hluchnost by mohla narušit průběh a atmosféru současně konané akce.
- [5] Žalobce nejprve v bodě I. žaloby popsal zločiny páchané státem I. na P. a v bodě II. popsal obsah předmětné akce *I. na Vltavě* s tím, že tato má jak svou kulturní složku (např. vystoupení dětských sborů), ale i složku přednáškovou týkající se vojenských složek státu I.. Dále žalobce v bodě III. uvedl, že své shromáždění ohlásil dne 19. 5. 2025, následujícího dne mu žalovaný zaslal návrh, aby se shromáždění konalo na jiném místě, s čímž dne 21. 5. 2025 žalobce vyslovil nesouhlas proto, že je třeba vyvažovat jednostrannost izraelské akce a že při ní může docházet k porušování zákona. V bodě IV. žaloby pak žalobce shrnul obsah napadeného rozhodnutí.
- [6] Následně žalobce uplatnil několik žalobních námitek. Ad a) namítal, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve lhůtě dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, tj. ve lhůtě nejméně 2 pracovní dny přede dnem konání shromáždění, když bylo vydáno ve čtvrtek 22. 5. 2025 a do dne konání shromáždění (neděle 25. 5. 2025) již zbýval jen jeden pracovní den.
- [7] Ad b) žalobce k podmínce pod bodem I. napadeného rozhodnutí namítal, že není zřejmé, kam přesně bude oplocení umístěno, ani kdo vlastně může rozhodnout, kam přesně toto oplocení bude umístěno, přičemž si dle žalobce lze představit, že s oplocením budou organizátoři izraelské akce pohybovat (třeba i právě za účelem znemožnění žalobcova shromáždění). Dle žalobce pak nelze vyloučit, že organizátoři izraelské akce si oploť celý ostrov Š., čímž by byla možnost konání shromáždění zcela znemožněna, přičemž není jasné, jak by se žalobce mohl proti takovému jednání bránit. Dále žalobce upozornil na to, že ke dni vydání rozhodnutí se na východní straně ostrova Š. žádné oplocení nenacházelo. Napadené rozhodnutí proto v této části označil žalobce za neurčité v tom, že předmětná podmínka je definována pouze odkazem na fyzické umístění jakéhosi oplocení, aniž by stanovovala, že toto oplocení musí být umístěno po právu, a aniž by odkazovala na mechanismus, kterým se správné umístění oplocení určí.
- [8] Ad c) žalobce namítal, že stanovení podmínek I. a II. je nepřiměřené účelu, který napadené rozhodnutí sleduje, totiž zajistit nerušený průběh izraelské akce. Dle žalobce je vzdálenost 100 m příliš velká a zároveň zákaz konat shromáždění na chodnících v podstatě představuje zákaz pro účastníky shromáždění na chodníky vstupovat a povinnost pohybovat se jen na trávě. Žalobce namítal, že toto není přiměřené, a to ani z hlediska zátěže pro zeleň. Je-li účelem podmínky II. neblokovat přístup na izraelskou akci, tak lze dle žalobce účastníkům zakázat, aby blokovali průchod, a ne jim zakázat vstupovat na chodníky. Dále žalobce

namítal, že na předmětnou vzdálenost 100 m již např. zpravidla nelze přečíst nápisy na transparentech, což znamená, že nařízení takto velké vzdálenosti v podstatě představuje zneviditelnění akce vůči účastníkům izraelské akce, což dle žalobce podstatně přesahuje napadeným rozhodnutím deklarovaný účel nenarušování izraelské akce.

- [9] Ad d) žalobce dále namítal, že paralela s nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2015, sp.zn. II.ÚS 164/15, na který odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, není přílehlavá. Uvedl, že v případě řešeném Ústavním soudem šlo o drastické vizuální zobrazování umělých potratů, zatímco připomínání skutečnosti, že I. páchá na P. genocidu, probíhá primárně jinými (vizuálními) prostředky, např. palestinskou vlajkou, skandováním hesel aj. Zdůraznil, že v případě řešeném Ústavním soudem šlo o vystavování drastických snímků cca 40 m od východu ze školy. Dále uvedl, že si lze samozřejmě představit, že by na shromáždění mohly být vystavovány fotografie či videa drastického/šokujícího obsahu (např. zranění způsobená válečnými zločiny, kruté jednání izraelských vojáků), avšak žalovaný toto v napadeném rozhodnutí netvrdil. Rovněž uvedl, že pro demonstraci v případě souzeném Ústavním soudem byly šokující fotografie hlavním prostředkem, v daném případě tomu tak ale není. Dále uvedl, že propalestinským demonstracím se v současnosti ve veřejném prostoru ze strany jejich odpůrců vytýká leccos, ovšem nikoli to, že by svými transparenty šokovaly kolemjdoucí děti.
- [10] V tomto žalobním bodu žalobce dále namítal, že izraelská akce není ryze kulturní a rodinná, jak ji prezentovalo napadené rozhodnutí, když i ona tématizuje současné násilí a přímo službu v armádě. Dle žalobce tak není pravdou, že by shromáždění vnášelo aspekt protipalestinského násilí na akci, která je svou povahou pro rodiny s dětmi, nýbrž shromáždění protestuje proti tomu, jakým způsobem bude izraelské násilí na P. účastníkům izraelské akce prezentováno. Dle žalobce je pak třeba odmítnout, že tvrzení žalovaného, že prezentace organizace Sar – El nehraje pro posouzení potřebnosti vydání napadeného rozhodnutí žádnou roli. Dále uvedl, že cílem akce je zprostředkovat (nejen dětem), že I. je sympatický stát a že pomoc izraelské armádě může představovat zajímavou a smysluplnou věc. A proto je dle žalobce legitimní, aby účastníci této akce byli vystaveni i opačnému pohledu. V daném případě tak žalovaný usiluje chránit děti před jiným názorem na stát I. a to, co tento stát dělá.
- [11] Dále žalobce v tomto žalobním bodu namítal, že v případě řešeném Ústavním soudem šlo o ochranu dětí navštěvujících nedalekou školu (která obecně nemá s potraty nic společného), zatímco v nyní projednávaném případě jde o účast (i dětí) na akci propagující stát, který právě nyní genocidu provádí. Dle žalobce tak zde mají odpovědnost primárně rodiče, kteří prezentují svým dětem klady státu I. a musí tedy snést, že se děti dozví i o záporech a zločinech tohoto státu. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že pokud se rodič dobrovolně rozhodne vystavit své dítě izraelské sebepropagaci, tak jde o zásadně odlišnou situaci, než pokud posílá své dítě do školy.
- [12] Ad e) žalobce namítal, že napadené rozhodnutí zcela pomíjí, že účelem shromáždění není jen akademický protest, nýbrž snaha odvracet právě probíhající útok na zájem chráněný zákonem, tj. odvracet páčání válečných zločinů a trestného činu genocidia. Účelem shromáždění je tak analogicky nutná obrana. Argumentem *a maiori ad minus* pak žalobce dovodil, že pokud výkon nutné obrany vyvíňuje z trestní odpovědnosti, pak tím spíše musí vyvinovat z odpovědnosti za eventuální nevhodný vliv na děti. Žalovaný tak dle žalobce při vážení obou zájmů (zájmu na ochranu dětí a zájmu na svobodě shromáždění) opomenul účel shromáždění, neboť to má za cíl donutit I. k ukončení nebo alespoň ke zmírnění jeho

násilí vůči P. Proti zájmu dětí účastníků se izraelské akce, aby nebyly rušeny při nedělním (nejen) kulturním programu, je pak dle žalobce třeba postavit zájem palestinských dětí v G., které jsou právě teď bombardovány, a je jim mimo jiné upíráno jídlo. Dále uvedl, že mezinárodní tlak na I. do určité míry účinný je. Konstatoval, že aplikace institutu nutné obrany v případech útoku typu válečných zločinů v cizím státě je netypická, nicméně netypická je i situace, kdy český stát podporuje něco, co Mezinárodní trestní soud označí za (potenciální) genocidium, každopádně za válečné zločiny.

- [13] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitce ad a) žalovaný uvedl, že lhůta 2 pracovních dnů se určuje podle hodin (ustanovení § 17 zákona o právu shromažďovacím). Lhůta k vydání rozhodnutí nejpozději 2 pracovní dny před konáním shromážděním plynula do 00:00 dne 22. 5. 2025. Uznal, že je pravdou, že v takovém lhůtě o stanovení podmínek nerozhodl, jelikož napadené rozhodnutí vydal dne 22. 5. 2025 v 10:36 hod. Formálně tedy skutečně došlo při vydání napadeného rozhodnutí k porušení nejzazší lhůty 2 pracovních dnů před konáním shromáždění. Dále uvedl, že smysl této lhůty spočívá v tom, aby měl svolavatel případně možnost se bránit proti rozhodnutí úřadu správní žalobou ještě před tím, než se shromáždění bude konat. Dále zdůraznil, že pro žalobce nemohlo být napadené rozhodnutí překvapivé a nemohl být v nejistotě, zda žalovaný podmínky pro konání shromáždění určí, protože byl ze strany žalovaného poučen o možnosti uložit podmínky pro konání shromáždění při zaslání návrhu, aby se shromáždění konalo na jiném místě nebo v jinou dobu. O podmínkách shromáždění, které se mělo konat v neděli, bylo rozhodnuto ve čtvrtek, tudíž dle žalovaného žalobci patrně nevznikly žádné organizační obtíže s přípravou shromáždění v důsledku napadeného rozhodnutí, což ostatně ani žalobce nenamítal. Dále žalovaný ve vztahu k nedodržení lhůty 2 pracovních dnů uvedl, že souběžně probíhající izraelská akce, na kterou shromáždění reagovalo, byla povolena již dne 9. 4. 2025 (datum uzavření nájemní smlouvy); žalobce měl tedy na oznámení svého shromáždění dostatek času, nicméně oznámil jej až na samotné hranici pětidenní lhůty dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím dne 19. 5. 2025. Na návrh, který mu žalovaný zaslal v úterý 20. 5. 2025 v 13:20 hod., reagoval žalobce rovněž až v samotném závěru lhůty pro vyjádření, tj. následující den ve středu 21. 5. 2025 v 15:33 hod. Dle žalovaného tak s ohledem na úkony, které při posuzování došlého oznámení činil, nelze namítat, že by v dané věci nesplnil svou povinnost rozhodnout bez zbytečného odkladu. Dle žalovaného tedy porušení předmětné dvoudenní lhůty pro vydání rozhodnutí o stanovení podmínek nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnout o stanovení podmínek ve lhůtě nebylo vzhledem k postupu žalobce reálné. Dále žalovaný zdůraznil, že předmětná lhůta byla překročena pouze v řádu několika hodin od půlnoci do dopoledne následujícího dne, přičemž nelze reálně očekávat, že kdyby napadené rozhodnutí bylo vydáno ve lhůtě, mělo by to pro žalobce vůbec nějaký význam. Žalovaný dále poukázal na to, že i když bylo o podmínkách konání shromáždění rozhodnuto částečně po lhůtě, tak to bylo pro žalobce příznivější, než kdyby mu stejné podmínky uložil až na místě v době konání shromáždění pokynem dle ustanovení § 8 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím. Dle žalovaného je pak pro posouzení této otázky významná i povaha podmínek, jež byly ke konání shromáždění napadeným rozhodnutím určeny. Dle žalovaného totiž žalobce vymezil místo pro konání svého shromáždění poměrně vágně; místem konání měl být „*ostrov Š., východní část poblíž Š. lávky*.“ Dle žalovaného tak fakticky podmínky ad I. a II. napadeného rozhodnutí bránily konat shromáždění na jiném místě, než na kterém bylo konání shromáždění oznámeno, i za dodržení podmínek určených

napadeným rozhodnutím byla totiž místem konání shromáždění východní část ostrova Š. poblíž Š. lávky.

- [14] K námitce ohledně neurčitosti podmínky ad I. žalovaný poukázal na nájemní smlouvu mezi hlavním městem a pořadatelem izraelské akce, která tvořila podklad pro napadené rozhodnutí. Její přílohou je rovněž grafické znázornění předmětu nájmu; zde je plot jednoznačně zakreslen – je patrné, že vede pod Š. lávkou a přepažuje tak východní část ostrova Š. Stejná informace pak vyplývá i z příslušného usnesení rady městské části Praha 7, které rovněž představovalo podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Místo umístění plotu ohrazujícího izraelskou akci tedy bylo dle žalovaného jednoznačné a žalobce tak nemohl být na pochybách, kde může shromáždění konat.
- [15] Závěrem žalovaný uvedl, že i pokud by soud shledal důvodnou námitku stran nedodržení lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí, pak to dle žalovaného nebrání ve vypořádání dalších žalobních námitek, se kterými rovněž vyslovil nesouhlas. Uzavřel, že skutečný průběh shromáždění svědčí o tom, že úvaha žalovaného o možných konfliktech mezi účastníky shromáždění a účastníky izraelské akce byla odůvodněná, neboť k dílčím konfliktům skutečně došlo, i když byly dodržovány podmínky pro konání shromáždění uložené napadeným rozhodnutím. Uložení podmínek pro konání shromáždění tedy do práva žalobce zasaženo nebylo. V takovém případě by měl soud možnost rozhodnout tak, že právo na náhradu nákladů řízení žalobce nemá, i když by byl se svou žalobou částečně úspěšný.
- [16] Dne 28. 5. 2025 bylo soudu doručeno podání žalobce nazvané „*Doplnění a rozvedení žalobních bodů a návrhy důkazů.*“ Ad žalobní bod b) žalobce uvedl, že neurčitostí trpí nejen výrok č. I napadeného rozhodnutí, ale výrok č. II, neboť není zřejmé, o které komunikace, místa a trasy se má jednat, přičemž závisí na pořadateli izraelské akce, kterou komunikaci určí pro pěší příchozí návštěvníky a pro zásobování. Výkon regulace je tak dle žalobce *de facto* delegován na třetí osobu, což překračuje meze zákona. Dále namítl, že neurčitostí trpí i výrok č. III napadeného rozhodnutí, neboť není zřejmé, kdo vyhodnotí, zda něco narušuje „atmosféru“ izraelské akce.
- [17] Ad žalobní bod c) žalobce doplnil, že 100 metrů je délka fotbalového stadionu, což prakticky vylučuje možnost reálně působit navenek a komunikovat sdělení shromáždění vůči veřejnosti tak, aby byl splněn účel shromáždění. Napadené rozhodnutí tak dle žalobce omezuje až eliminuje účel shromažďovacího práva. Dále žalobce poukázal na to, že při konání shromáždění dne 25. 5. 2025 Policie ČR tuto vzdálenost nerespektovala a reálně shromáždění umožnila probíhat na místě vzdáleném od izraelské akce cca 40 m od oplocení izraelské akce. Dále namítl, že napadené rozhodnutí zcela jednostranně upřednostnilo tzv. kulturní podnik před ústavně chráněným právem shromažďovacím. Nadto žalovaný rovnou přistoupil k „ochraně“ izraelské akce, aniž by zkusil zprostředkovat řešení jím domýšleného střetu různých práv a zájmů tak, že by nejdříve došlo na komunikaci mezi žalobcem a pořadatelem izraelské akce (srov. ustanovení § 8 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím). Žalovaný tak i přes dosavadní nenásilnost a nekonfliktnost akcí žalobce rovnou anticipoval nemožnost řešení údajného střetu a reagoval tak dle žalobce disproporčním omezením shromažďovacího práva. K výroku č. II žalobce doplnil, že žalovaný užití pozemních komunikací zcela obecně a paušálně vyloučil, a to vůči cca 15 osobám. Tyto osoby se dle žalobce na pozemní komunikace vejdou i s dalšími kolemjdoucími. Zdůraznil, že žalovaný mohl zakázat právě a konkrétně pouze aktivní blokuující jednání účastníků shromáždění. I zákaz akustiky, zesílení projevů apod. žalobce označil za neproporcionální omezení.

Konečně k argumentaci násilnými střety v zahraničí žalobce uvedl, že tato působí velmi nepřesvědčivě, přičemž žalovaný s podobným argumentem neuspěl ve svém rozhodnutí ze dne 30. 11. 2023, č.j. MHMP 2503664/2023, které bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2023, č.j. 14A 166/2023-84. Nadto česká situace je podstatně odlišná demograficky, kulturně i politicky, přičemž v ČR neexistuje žádný precedent, kdy by někdo páchal cokoliv, co by jen vzdáleně popisovalo incidenty ze zahraničí.

- [18] Ad žalobní bod d) žalobce doplnil, že veškerá odkazovaná judikatura se týká organizace Hnutí pro život, kde hlavním cílem jejich akcí bylo vystavování odpudivých vyobrazení mrtvol, potracených plodů apod., a to cíleně právě na děti. V případě žalobce je ovšem jeho hlavní aktivitou projev kritického názoru a dále jde o demonstraci určenou všem, nikoliv cílenou výlučně na děti či hlavně na děti, nebo na děti bez doprovodu rodičů. *Ad absurdum* žalobce uvedl, že by na každé shromáždění bylo možno přivést dítě, a tím jej zmařit. Dále žalobce poukázal na to, že diskuze s organizací Sar – El byla zřejmě po kritice ze strany žalobce z programu izraelské akce vypuštěna.
- [19] Ad žalobní bod e) žalobce k důkazu navrhl rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 23. 5. 2025, č.j. 075362/2025/KUSK, sp.zn. SZ_042309/2025/KUSK, značka: OSŽPS/Ron v přestupkové věci vylepování plakátů v Kralupech na místa, na kterých toto není dovoleno, v němž obviněná z přestupku rovněž poukazovala na své jednání v nutné obraně a krajský úřad jakožto odvolací orgán tomuto odvolacímu bodu vyhověl a uložil správnímu orgánu I. stupně zabývat se tímto aspektem v novém řízení.
- [20] Při ústním jednání konaném před soudem dne 29. 5. 2025 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech. Žalobce při ústním jednání předložil soudu k důkazu rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 23. 5. 2025, č.j. 075362/2025/KUSK, sp.zn. SZ_042309/2025/KUSK, značka: OSŽPS/Ron, vytištěný článek z webu Seznam Zprávy s názvem „Rozdělená Š. Izraelský festival probíhal vedle palestinské demonstrace“ ze dne 25. 5. 2025 a článek z webu Pražský patriot s názvem „Poznejte I., jeho kulturu, jídlo a zábavu! Festival I. na Vltavě v květnu na Š.“ ze dne 25. 5. 2025.
- [21] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [22] Dne 19. 5. 2025 v 12:05:55 hod. obdržel žalovaný oznámení žalobce o konání shromáždění, které se mělo konat dne 25. 5. 2025 od 10:45 do 20:30 hod. v P. 7 ve východní části ostrova Š. poblíž Š. lávky, za účelem „*Protest proti genocidě na P., kterou páchá stát I., a proti náboru do jeho genocidní armády.*“ Předpokládaný počet účastníků byl 15, počet pořadatelů 3.
- [23] Žalovaný následně zjistil, že na stejném místě a ve stejnou dobu se má konat jiný veřejnosti přístupný kulturní podnik – festival izraelské kultury s názvem I. na Vltavě. Zjistil, že pořadatel této akce má na základě nájemní smlouvy č. 1131648 uzavřené dne 9. 4. 2025 s Hlavním městem Prahou coby vlastníkem pozemků pronajaty pozemky parc.č. XA, XB, XC, v k.ú. H., o celkové výměře 405 m², a to na jeden den v termínu 25. 5. 2025 (přípravné práce od 24. 5. 2025, úklid a demontáž bezprostředně po skončení akce). Z grafického znázornění předmětu nájmu, který je přílohou uvedené smlouvy, je patrné, že pronájem představuje východní část ostrova Š., která bude ohraničena oplocením pod Š. lávkou. Dále žalovaný z veřejně přístupných internetových stránek pořadatele této akce zjistil, že program akce je plánován od 11:00 do 22:00 hodin. Žalovaný proto dopisem ze dne 20. 5. 2025, č.j. MHMP 585349/2025 upozornil žalobce, že se na stejném místě a ve stejnou dobu má konat veřejnosti jiný veřejně přístupný podnik, na kterém je plánována (dle prezentace

pořadatele) řada dětských vystoupení a aktivit pro děti, které by mohly být shromážděním neúměrně rušeny. Z toho důvodu žalovaný žalobci navrhl podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, aby se vzhledem k vymezenému účelu shromáždění a předpokládanému počtu jeho účastníků konalo dne 25. 5. 2025 před Velvyslanectvím státu I. v Praze.

- [24] Žalobce k návrhu žalovaného uvedl, že s ním nesouhlasí, neboť účelu shromáždění bude dosaženo lépe právě v bezprostřední blízkosti akce I. na Vltavě. Dále poukázal na pokojný průběh všech dosavadních protestů proti izraelskému násilí, které se v ČR odehrály, a obavy žalovaného označil za neopodstatněné. Naopak považoval za potřebné připomenout návštěvníkům izraelské akce násilné zločiny, které stát I. páchá na P., jiných sousedních národech, ale i na samotných Židech. Dále kritizoval program akce, zejména besedu o organizaci Sar – El, které dle žalobce nejen zakrývá izraelské válečné zločiny, ale může propagovat jejich aktivní podporu.
- [25] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 5. 2025 byly podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím stanoveny podmínky pro ohlášené shromáždění žalobce (srov. body [2] až [4] tohoto rozsudku).
- [26] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že s osobou svolavatele (žalobce) není spojováno konání jakéhokoli shromáždění, které by nebylo možné považovat za pokojné. K námitce žalobce, že organizace Sar – El, s jejímž představitelem má být při izraelské akci vedena diskuze, uvedl, že sama tato organizace uvádí, že jejím cílem je umožnit lidem z diaspory přispět k bezpečnosti I. a posílit jejich vazby na zemi. Konstatoval, že je otázkou interpretace, zda to lze považovat za propagaci válečných zločinů, jak namítal žalobce. Dále zdůraznil, že z programu akce je patrné, že cílí zejména na rodiny s dětmi. V této souvislosti pak odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2015, sp.zn. II.ÚS 164/15. Dále uvedl, že i když je izraelská akce zjevně zaměřena na rodiny s dětmi, nelze ani v takovém případě zcela bránit ve výkonu ústavně zaručeného práva účastníků shromáždění vyjádřit své postoje a stanoviska třeba právě i vůči návštěvníkům předmětné akce. Zdůraznil, že pořadatel izraelské akce nemůže u veřejnosti přístupného kulturního podniku konaného na veřejném prostranství po orgánech veřejné moci legitimně očekávat, že akce nebude naprosto žádným způsobem narušována. Z toho důvodu žalovaný přijal takové podmínky pro konání shromáždění, při kterých nedojde k zmaření účelu shromáždění, ale ani k porušování práv jiných.
- [27] Žalovaný dále uvedl, že nelze přehlížet, že v souvislosti s probíhajícím izraelsko-palestinským konfliktem některé demonstrace v Evropě (Berlín, Paříž aj.) přerostly v násilnosti. Uvedl, že svolané shromáždění je ze své podstaty veřejné, tudíž svolavatel musí předpokládat, že se jej mohou zúčastnit též osoby, které inklinují k násilí. Dle žalovaného tedy i v hlavním městě Praze existuje v současné době vyšší míra rizika, že mezi účastníky shromáždění podporující P. na straně jedné a mezi účastníky jiného shromáždění nebo veřejně přístupného podniku podporujícího stát I. na straně druhé, může dojít i k násilnému konfliktu. Aspekt potenciálního konfliktu během shromáždění, či jen vyostřené diskuze mezi jeho účastníky a účastníky izraelské akce, žalovaný dále posoudil s ohledem na skutečnost, že po celý den mají na izraelské akci probíhat aktivity pro děti. Zejména dětští návštěvníci pak musí být dle žalovaného chráněni před některými formami projevy, které by je nad únosnou míru zasáhly nebo obtěžovaly. Dále připomněl, že pořadateli izraelské akce navíc přímo svědčí právo z nájemní smlouvy a příslušného povolení k užívání

předmětného veřejného prostranství, a tedy i legitimní očekávání, že zamýšlena akce nebude nikým svémocně narušována.

- [28] K podmínce ad I. žalovaný uvedl, že tato je vyjádřena negativně, tj. je vymezena oblast, kde se shromáždění konat nesmí. Byl stanoven tzv. ochranný perimetr o šířce 100 metrů od oplocení festivalového areálu. Danou vzdálenost žalovaný považoval s ohledem na charakter akce a dosavadních zjištění získaných z došlého oznámení o konání shromáždění (zejména údaj o poměrně nízkém počtu předpokládaných účastníků) a vlastních poznatků o průběhu obdobných shromáždění téhož svolavatele za dostatečnou k tomu, aby nedocházelo k neúnosnému obtěžování dětských návštěvníků izraelské akce a neúměrnému omezování práv pořadatele této akce. Toto ovšem platí pouze za současného splnění omezení stanovených ad II. a III., tj. za předpokladu, že účastníci shromáždění nebudou používat jakákoliv elektroakustická zařízení určená k zesílení zvuku, jakož i jiné předměty či nástroje, jejichž hluchnost by mohla narušit průběh a atmosféru současně konané izraelské akce. Zejména mají-li být součástí akce dětská pěvecká či hudební vystoupení, mohl by zvuk ze shromáždění, který je jinak běžnou součástí veřejných shromáždění, izraelskou akci zcela přehlušit. Zároveň, aby nebylo bráněno vstupu veřejnosti na izraelskou akci a jejímu zásobování, žalovaný omezil též možnost konat shromáždění též na přístupových cestách.
- [29] Žalovaný uzavřel, že účel oznámeného shromáždění lze naplnit i v takto regulované vzdálenosti od izraelské akce, ovšem způsobem, který nebude nepřiměřeně zasahovat do práv jejího pořadatele. Shromáždění dle něj musí být vedeno rovněž způsobem, jenž nebude ohrožovat, šokovat či jakkoliv zraňovat děti. Závěrem žalobce upozornil, že pokud by i přes uložené podmínky pro konání shromáždění hrozilo narušení veřejného pořádku, může zástupce žalovaného nebo příslušník Policie České republiky na místě podle ustanovení § 8 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím udílet pokyny při střetu různých práv a k ochraně zdraví a majetku, včetně pokynu k úpravě místa konání shromáždění.
- [30] Ve správním spise se dále nachází úřední záznam ze dne 22. 5. 2025, č.j. MHMP 593249/2025, sp.zn. S-MHMP 579787/2025, shrnující doplňující podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Jednalo se o tyto podklady: 1. <https://usneseni.praha7.cz/usneseni/usneseni/3666>; a. Žádost o povolení pořádání festivalu izraelské kultury na Š., b. Důvodová zpráva; c. Usnesení rady městské části Praha 7 číslo 0161/25-R ze dne 25. 3. 2025; 2. Nájemní smlouva č. 1131648; 3. Internetové stránky akce I. na Vltavě: <https://www.izraelnavltave.cz/>; 4. Propagační leták organizace Sar-El: <https://sarelcanada.org/wp-content/uploads/2024/05/Sar-El-Presentation-May-19-24-150ppi2.pdf>; 5. Článek „Útoky i násilné demonstrace za P. budí v EU obavy. Pomoci by měly důslednější deportace“: <https://ct24.ceskatelevize.cz/clanek/svet/utoky-i-nasilne-demonstrace-za-palestinu-budi-v-eu-obavy-pomoci-by-mely-duslednejsi-deportace-600>; 6. Článek „Tisíce lidí po celé Evropě protestovaly proti násilí v P. V Paříži dav rozehnala policie“: <https://www.e15.cz/zahranicni/tisice-lidi-po-cele-evrope-protestovaly-proti-nasili-v-palestine-v-parizi-dav-rozehnala-policie-1380529>.
- [31] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

- [32] Podle článku 19 Listiny základních práv a svobod: „(1) Právo pokojně se shromažďovat je zaručeno. (2) Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.“
- [33] Podle článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod: „Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“
- [34] Podle ustanovení § 8 zákona o právu shromažďovacím: „(1) Úřad může s ohledem na místní podmínky nebo na veřejný pořádek navrhnout svolavatel, aby se shromáždění konalo na jiném místě nebo v jinou dobu. (2) Úřad může v nezbytných případech pro účely ochrany veřejného pořádku nebo práv a svobod jiných rozhodnutím stanovit podmínky konání shromáždění. Úřad může stanovit podmínky pro konání shromáždění zejména tehdy, má-li se na stejném místě a ve stejnou dobu konat jiné shromáždění nebo veřejnosti přístupný kulturní, sportovní nebo jiný společenský podnik (dále jen "veřejnosti přístupný podnik") a mezi svolavatelem nebo mezi svolavatelem a osobou pořádající veřejnosti přístupný podnik nedošlo k dohodě o úpravě doby nebo místa konání shromáždění nebo veřejnosti přístupného podniku.“
- [35] Podle ustanovení § 11 odst. 1 téhož zákona: „O zákazu shromáždění rozhodne úřad bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 3 pracovních dnů od okamžiku, kdy oznámení, které obdržel, splňuje náležitosti požadované tímto zákonem. O stanovení podmínek pro konání shromáždění rozhodne úřad do 3 pracovních dnů od okamžiku, kdy mu bylo způsobem podle věty první oznámeno jiné shromáždění na daném místě nebo kdy se dozvěděl o jiných okolnostech odůvodňujících stanovení podmínek konání shromáždění, nejpozději však 2 pracovní dny před konáním kteréhokoli z dotčených shromáždění. Stanovení podmínek konání shromáždění nesmí bránit v konání nebo splnění účelu dříve oznámeného shromáždění nebo dříve připraveného veřejnosti přístupného podniku. Proti rozhodnutí podle vět první a druhé se nelze odvolat.“
- [36] Podle ustanovení § 17 téhož zákona: „Je-li v tomto zákonu lhůta určena počtem dnů, rozumí se jedním dnem doba 24 hodin od události, k níž se lhůta váže.“
- [37] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2008, č.j. 2 As 17/2008-77, vyslovil následující právní větu: „Rozhodnutí o zákazu shromáždění vydané po uplynutí lhůty tří dnů podle § 11 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, je nezákonné.“
- [38] Nejvyšší správní soud vycházel při svých úvahách z ústavní úpravy shromažďovacího práva, zakotvené v čl. 19 Listiny základních práv a svobod. „Z tohoto ustanovení explicitně vyplývá, že právo svobodně se shromažďovat je zaručeno, že jeho omezení lze provést výhradně formou zákona a toliko v taxativně vymezených případech. Z hlediska nyní rozhodované věci je však nejpodstatnější, že Listina výslovně vylučuje povolovací princip shromáždění. Jinak řečeno, rovněž zákonná úprava a její praktická realizace musí vycházet z toho, že výkon shromažďovacího práva může být podroben (nanejvýš) oznamovací povinnosti. Každý výklad, který by de facto vedl k překlopení této oznamovací povinnosti do režimu povolovacího, by proto nutně vedl k protiústavnímu výsledku.“
- [39] Touto optikou nazíráno je třeba argumentaci stěžovatele rozhodně odmítnout. Ve svých důsledcích totiž neznamená nic jiného, než že svolavatel shromáždění, který řádně učiní oznámení, bude až do jeho konání v nejistotě, zda správní úřad dodatečně nezjistí důvody pro

jeho zákaz. Tím se však - formálně stále označovaný - oznamovací princip velmi přiblíží podstatě režimu povolovacího.

- [40] Je totiž zjevné, že konstrukce oznamovacího principu podrobněji provedená v zákoně č. 84/1990 Sb. je přesně opačná. Umožnění konání shromáždění jako jedné z formy realizace svobody projevu musí být pravidlem a možnosti zákazu je třeba vykládat restriktivně. Proto také je logika zákona zjevně nastavena tak, že favorizuje svolavatele a naopak velmi omezuje správnímu úřadu volnost v tom, do kdy a z jakých důvodů může předem shromáždění zakázat. Toto „nastavení“ je plně pochopitelné při uvědomění si podstaty oznamovacího principu a možnosti správního úřadu ve většině případů dešifrovat skutečné důvody konání shromáždění, které opravdu mohou mnohdy kolidovat se zákonem. Jde tedy o to, aby již ve fázi oznámení konání shromáždění nevedla praxe správních úřadů k nastavení restriktivně pojatých „filtrů“, které by ve svém důsledku znemožňovaly realizaci tohoto ústavně zaručeného základního práva.
- [41] Tím samozřejmě nemá být řečeno, že lze v demokratické společnosti tolerovat konání jakéhokoliv shromáždění, svojí podstatou třeba i obrožujícího základní práva jiných. Důležité je však mít na zřeteli, že samotné splnění oznamovací povinnosti podle zákona č. 84/1990 Sb., příp. vyslovení zákazu shromáždění, není třeba jakkoliv přeceňovat. Je totiž nutno rozlišovat mezi tím, zda v konkrétním případě svolavatel shromáždění splnil všechny zákonem stanovené povinnosti (a pokud nikoliv, vystavuje se samozřejmě nebezpečí vydání možných sankcí proti svojí osobě) na straně jedné a legitimních důvodů pro represivní zákrok proti probíhajícímu shromáždění na straně druhé. Samotná skutečnost, že konkrétní shromáždění bylo či nebylo zakázáno, totiž ještě neřeší všechny praktické problémy, které mohou nastat. Nelze tak zcela vyloučit, že i v případě shromáždění, které bylo zakázáno, nebude dán důvod k jeho násilnému „rozebrání“, byť účastníci neuposlechnou výzvy k rozpuštění ve smyslu ustanovení § 12 cit. zákona, pakliže v konkrétním případě by se jevil tento zákrok jako nepřiměřený. Současně pak samozřejmě platí, že i řádně ohlášené shromáždění, které nebylo zakázáno, může být v jeho průběhu rozpuštěno, pokud je pro to dán některý ze zákonem předvídaných důvodů. Reálný život samozřejmě přináší i případy, kdy se koná neoznamované či dokonce tzv. spontánní shromáždění, kdy opět není dán sebemenší důvod k použití represivních prostředků vůči jeho pořadatelům a účastníkům, pokud samozřejmě v jeho průběhu nedojde k protizákonným excesům. Právě zde je proto podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu dobré hledat klíč k řešení možných praktických variabilit. Pokud tedy správní úřad teprve poté, co marně uplynula lhůta, ve které mohl shromáždění zakázat, zjistí okolnosti, pro které se tak mělo stát, je samozřejmě možno postupovat podle ustanovení § 12 odst. 5 cit. zákona, tzn. rozpustit takové shromáždění, jestliže se podstatně odchýlilo od oznámeného účelu takovým způsobem, že v průběhu shromáždění nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz. Při respektování principu proporcionality proto je možno uzavřít, že správní úřad má k dispozici možnosti, jak eliminovat shromáždění z důvodů zakotvených v čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod; za tento přiměřený prostředek však určitě nelze považovat konstrukci stěžovatele, podle níž by bylo možno shromáždění zakázat i „dodatečně“, po uplynutí zákonné lhůty. Takovéto řešení je totiž nepředvídatelné a umožňující libovůli správního úřadu a tedy z hlediska soudu jakožto ochránce práv a svobod nepřijatelné.
- [42] Lze tak k této stížnostní námitce uzavřít, že krajský soud vyložil ustanovení § 11 odst. 1 cit. zákona zcela správným a ústavně konformním způsobem, když dovodil, že zakazující rozhodnutí vydané po uplynutí této lhůty je nutno vždy považovat za rozhodnutí nezákonné. Jinak by ostatně neměla žádný smysl dikce ustanovení § 11 odst. 2 tohoto zákona, podle níž „pokud úřad ve lhůtě uvedené v odstavci 1 nevyvěsí písemné vyhotovení rozhodnutí na své úřední desce, může svolavatel shromáždění uspořádat.“ Zákonná úprava je tak zcela zjevně koncipována tak, že

pokud úřad ve lhůtě tří dnů o zákazu nerozhodne a toto negativní rozhodnutí řádně nevyvěsí, musí mít svolavatel za to, že již později zákaz vysloven být nemůže. Lze tak hovořit o jakési „fikci pozitivního rozhodnutí“, což je však samozřejmě značně nepřesná formulace již proto, že oznamovací princip pojmově vylučuje vydávání pozitivních rozhodnutí.

- [43] *Nad rámec argumentace krajského soudu obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud dále dodává, že výklad použitý stěžovatelem je chybný také proto, že ve svých důsledcích může vést k praktické negaci soudní ochrany v těchto případech. Pokud by totiž třídenní lhůta pro zákaz oznámeného shromáždění skutečně měla pouze pořádkovou povahu, znamenalo by to otevření možnosti správnímu úřadu zakázat shromáždění kdykoliv před jeho konáním, tzn. např. i přímo v inkriminovaný den (situace ne nepodobná nastíněnému výkladu ad absurdum ostatně nastala i v souzené věci, neboť oznámení bylo učiněno dne 12. 11. 2007 a k zákazu došlo teprve dne 17. 1. 2008, přičemž již 19. 1. 2008 se mělo shromáždění konat). Takový výklad uvaluje na svolavatele dva krajně problematické důsledky. Zaprvé jej to staví před volbu, zda posečkat s organizací samotného shromáždění až na dobu, kdy správní orgán rozhodne, s rizikem, že k onomu rozhodnutí může dojít v tak malém předstihu, který už k nezbytným organizačním úkonům (rozeslání pozvánek či jiná forma zveřejnění, zabezpečení patřičného množství pořadatelů, řečníků, kulturního programu a podobně) nebude*

dostačovat, nebo naopak zda učinit tyto úkony již před tímto rozhodnutím s rizikem, že po případném zakázání shromáždění přijdou tyto úkony vniveč. Zadruhé to pak znamená, že svolavatel je fakticky zbaven soudní ochrany, protože i při velmi krátké lhůtě, ve které musí soud o oprávněm prostředku rozhodnout (§ 11 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb.), je zřejmé, že to prostě nelze prakticky provést. Jinak řečeno, výklad nabídnutý stěžovatelem může vést jednak k praktickému znemožnění realizace shromažďovacího práva a jednak k situaci známé jako denegatio iustitiae, což zdejší soud přirozeně nemůže akceptovat. Jen pro úplnost je dobré doplnit, že principiálně jiná je situace samozřejmě tehdy, když k odeprání možnosti soudního přezkumu dojde v důsledku postupu samotného svolavatele, který oznámí konání shromáždění „na poslední chvíli“ (tzn. na samotné hranici pětidenní lhůty zakotvené v ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb.). V takovém případě by samozřejmě případná námitka faktického znemožnění soudní ochrany nemohla být shledána důvodnou.“

- [44] *Soud si je vědom toho, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán za jiného znění zákona č. 84/1990 Sb., kdy ještě tento zákon neupravoval možnost konání oznámeného shromáždění podmínit (pozn. tento postup byl do předmětného zákona vložen až novelou č. 252/2016 Sb., která nabyla účinnosti ke dni 1. 11. 2017; do té doby byla v zákoně toliko možnost shromáždění zakázat). Současně s touto možností zakotvenou v ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 84/1990 Sb. bylo novelizováno i ustanovení § 11 odst. 1 téhož zákona, do něhož byla kromě lhůty 3 pracovních dnů pro rozhodnutí od oznámení shromáždění vložena i lhůta „nejpozději však 2 pracovní dny před konáním kteréhokoli z dotčených shromáždění.“*

- [45] *Na tuto lhůtu 2 pracovních dnů před konáním shromáždění je třeba dle názoru soudu nahlížet totožnou optikou výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu s přihlédnutím zejména ke smyslu a účelu zákon č. 84/1990 Sb., resp. čl. 19 Listiny základních práv a svobod a je tedy dle, jinak by postup správního orgánu, rozhodujícího o stanovení podmínek pro jemu oznámeného shromáždění, podléhal nepřipustné libovůli, a ve svém důsledku by vedl k tomu, že by oznamovatelé shromáždění byli zatíženi vysokou mírou nejistoty, za jakých konkrétních podmínek bude jejich shromáždění povoleno. Lhůtu 2 pracovních dnů, což dle ustanovení § 17 zákona č. 84/1990 Sb. znamená 48 hodin, soud*

hodnotí jako minimální standard a rámec, v němž je ještě reálně možné na správním orgánem nastavené podmínky ze strany oznamovatele shromáždění reagovat a šetřit tak výkon jeho shromážďovacího práva.

- [46] V nyní projednávaném případě žalovaný oznámení o konání shromáždění obdržel v pondělí 19. 5. 2025 v 12:05 hod. s tím, že shromáždění mělo být konáno v neděli 25. 5. 2025. Lhůta 3 pracovních dnů od oznámení shromáždění plynula do čtvrtka 22. 5. 2025 do 12:05 hod. a byla v daném případě dodržena, což ani nikdo z účastníků řízení nezpochybňuje. Nicméně lhůta 2 pracovních dnů před konáním shromáždění splněna nebyla. Je tomu tak proto, že tato plynula do 00:00 hod. dne 22. 5. 2025, avšak napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 5. 2025 v 10:36 hod. V daném případě tak do dne konání shromáždění (neděle 25. 5. 2025) zbyl žalobci (oznamovateli) pouze jeden celý pracovní den (pátek) a pouze část druhého pracovního dne (čtvrtek), neboť napadené rozhodnutí bylo jeho právnímu zástupci odesláno do datové schránky v 11:28 hod. a k doručení došlo v 12:16 hod.
- [47] Soud se zároveň neztotožnil s argumentací žalovaného, uvedenou v jeho vyjádření k podané žalobě, že se nejedná o natolik závažnou vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je pravdou, že jeden z vedlejších smyslů předmětné lhůty spočívá v tom, aby měl svolavatel případně možnost se bránit proti rozhodnutí úřadu správní žalobou ještě před tím, než se shromáždění bude konat. S ohledem na to, že soud má povinnost o takové žalobě rozhodnout do 3 pracovních dnů od jejího podání, však ani striktní dodržení lhůty 2 pracovních dnů před konáním shromáždění automaticky nezaručuje oznamovateli shromáždění, že jeho případná správní žaloba bude ještě před konáním shromáždění (o dni pracovního klidu) soudem projednána. Hlavní smysl předmětné lhůty, který nebyl v daném případě naplněn, však dle soudu spočívá v tom, aby oznamovatel shromáždění mohl na úřadem nastavené podmínky adekvátně a včas reagovat. Je sice pravdou, že žalobce byl v daném případě ze strany žalovaného poučen o možnosti uložit podmínky pro konání shromáždění při zaslání návrhu ze dne 20. 5. 2025, nicméně konkrétní podmínky pro konání předmětného shromáždění žalovaný stanovil až ve výrocích I. až III. napadeného rozhodnutí. Jen a pouze tyto podmínky jsou pro oznamovatele (a účastníky shromáždění) závazné, přičemž před vydáním rozhodnutí nelze formulaci jednotlivých případných podmínek jakkoli předjímat, anebo z toho snad dovozovat, že rozhodnutí nemohlo být pro oznamovatele shromáždění překvapivé. Nebylo překvapivé z toho pohledu, že „nějaké“ podmínky stanovené byly, nicméně bylo (s ohledem na to, že bylo vydáno po uplynutí zákonné lhůty) překvapivé ve smyslu, „jaké“ podmínky budou / byly stanoveny.
- [48] Soud dále kvituje poukaz žalovaného na to, že souběžně probíhající izraelská akce, na kterou žalobcovo shromáždění reagovalo, byla povolena již dne 9. 4. 2025, a proto měl žalobce na svolání a oznámení svého shromáždění dostatek času, nicméně jej oznámil až na samotné hranici pětidenní lhůty dne ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb. dne 19. 5. 2025. Tento postup žalobce však nevylučoval, aby žalovaný zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí dodržel. Měl toliko ten důsledek, že soudu žalobcova žaloba napadla těsně před konáním shromáždění, když již nebylo možné ji před jeho konáním projednat, a proto soud provedl soudní přezkum až *ex post* (myšleno ve vztahu k datu konání shromáždění). Žalobce se tedy sám tímto postupem připravil o možnost, aby soud jeho žalobu projednal ještě před konáním shromáždění, nicméně neznamená to, že žalovaný byl zbaven své povinnosti rozhodnout v zákonných lhůtách, neboť právě i žalovaným zmíněná lhůta dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb. garantuje, že příslušný správní orgán bude mít, byť minimální, ale stále ještě dostatek času pro vydání svého rozhodnutí v zákonných lhůtách dle ustanovení §

11 odst. 1 téhož zákona. Vytýká-li pak žalovaný žalobci, že na návrh, který mu žalovaný zaslal v úterý 20. 5. 2025 v 13:20 hod., žalobce reagoval až v samotném závěru lhůty pro vyjádření (pozn. soudu: ta byla stanovena do 16:00 hod.) ve středu 21. 5. 2025 v 15:33 hod., tak soud uvádí, že bylo plně v kompetenci žalovaného, jak dlouhou lhůtu žalobci stanoví. Určil-li tedy žalovaný jako poslední okamžik pro vyjádření žalobce k návrhu střeďečních 16:00 hod., pak nelze žalobci vytýkat, že se tento k návrhu vyjádřil v 15:33 hod.

- [49] Žalovaný dále omlouvá své prodlení s vydáním napadeného rozhodnutí poukazem na úkony, které při posuzování došlého oznámení činil. Z úředního záznamu ze dne 22. 5. 2025, č.j. MHMP 593249/2025, sp.zn. S-MHMP 579787/2025, v němž jsou shrnuty podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, však vyplývá, že podklady napadeného rozhodnutí byly skutečnosti žalovanému buď známy již před obdržením oznámení o konání shromáždění (usnesení rady městské části Praha 7 číslo 0161/25-R ze dne 25. 3. 2025, nájemní smlouva č. 1131648), nebo se jednalo o prosté odkazy na různé internetové stránky. Nelze tak v daném případě hovořit o tom, že by žalovaný byl zatížen např. rozsáhlým dokazováním apod., které by mu objektivně ztěžovalo splnit jeho povinnost vydat napadené rozhodnutí v zákonné lhůtě.
- [50] Stejně tak soud nevešel v argument žalovaného, že předmětná lhůta 2 pracovních dnů před konáním shromáždění byla překročena pouze v řádu několika hodin od půlnoci do dopoledne (pozn. soudu: resp. spíše do poledne s ohledem na čas doručení napadeného rozhodnutí právnímu zástupci žalobce) následujícího dne. Přistoupil-li by soud na tento argument, tak by připustil možnou libovůli správních orgánů, která by vedla k rozvolnění zákonných pravidel pro povolování shromáždění. Dnes neshledal žalovaný za vadu napadeného rozhodnutí překročení předmětné lhůty o několik hodin, příště by to byl celý den atd. Proti takovému výkladu ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb. je soud povinen zasáhnout. Jinými slovy, pokud by soud přistoupil na argument žalovaného, že jde o lhůtu pořádkovou, potom by se tato lhůta mohla do budoucna dále natahovat, což není účelem zákona č. 84/1990 Sb.
- [51] Dále soud odmítá argument žalovaného, že i když bylo o podmínkách konání shromáždění rozhodnuto po lhůtě, tak to bylo pro žalobce příznivější, než kdyby mu stejné podmínky uložil až na místě v době konání shromáždění pokynem dle ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 84/1990 Sb. Jednak soud nerozumí tomu, v čem je nyní projednávaná situace pro žalobce „příznivější“, oproti situaci, kdy by mu žalovaný uložil „stejně podmínky“, jednak se jedná o zcela hypotetickou situaci, která v nyní projednávaném případě nenastala.
- [52] Konečně pak soud dospěl k závěru, že pro posouzení otázky, zda ze strany žalovaného byla dodržena lhůta pro vydání napadeného rozhodnutí a zda její nedodržení má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, není relevantní povaha podmínek ve vztahu k textaci oznámení předmětného shromáždění. Otázka vágnosti či obecnosti oznámení shromáždění je totiž na místě až při meritorním přezkumu uložených podmínek, ke kterému však v nyní projednávaném případě soud nepřistoupil, neboť neshledal splněnou formální podmínku pro vydání napadeného rozhodnutí.
- [53] Soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., tj. nebylo vydáno ve lhůtě nejméně 2 pracovní dny (48 hodin) před dnem konání shromáždění. Napadené rozhodnutí je proto dle soudu nezákonné.

- [54] K ostatním žalobním námitkám [ad b) až e)] se soud s ohledem na to, že napadené rozhodnutí shledal nezákonné z formálních důvodů, již vyjadřovat nebude. Ze stejných důvodů pak soud ani nehodnotil důkazy předložené žalobcem při jednání, neboť se týkaly konkrétních podmínek stanovených v napadeném rozhodnutí.
- [55] Soud proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Současně věc nevracel žalovanému k dalšímu řízení, jelikož žalobce (svolavatel) je po zrušení rozhodnutí úřadu oprávněn shromáždění uspořádat v souladu s oznámením, a to tak, aby se uskutečnilo do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku (srov. ustanovení § 11 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím). Žalobce musí vyrozumět žalovaného o dni konání shromáždění nejpozději 1 pracovní den před jeho konáním.
- [56] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce Mgr. Pavla Čížinského, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 4 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, doplnění žaloby a účast na jednání před soudem) po 4.620 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění od 1. 1. 2025, celkem tedy 18.480 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho zástupce ve výši 1.800 Kč za 4 úkony právní služby po 450 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění od 1. 1. 2025. Protože zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 23.280 Kč.
- [57] Závěrem soud uvádí, že si je vědom, že v daném případě nepostupoval v souladu s ustanovením § 11 odst. 3 věta druhá zákona č. 84/1990 Sb., když tento rozsudek nevydal do 3 pracovních dnů od podání žaloby. Žaloba byla soudu doručena v pátek 23. 5. 2025, přičemž z objektivních organizačních důvodů nebylo možné ji projednat ještě tentýž pracovní den tak, aby byla projednána před konáním shromáždění (neděle 25. 5. 2025). Za této skutkové situace bylo zjevné, že soud bude žalobu projednávat až po konání shromáždění, a proto soud nařídil ústní jednání k jejímu projednání na čtvrtek 29. 5. 2025 tak, aby do té doby mohl obstarat kompletní spisový materiál a vyjádření účastníků řízení. Přesně taková situace následně nastala, když soud měl na ústním jednání vše k dispozici tak, aby mohl žalobu kvalifikovaně projednat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu